

מסכת יבמות

פרק י

א. קאשא שחלה בעלה למדינת הים, וכאו ואמרי לה, מות בעלה, ונסת, ואחר כד בא בעלה, יצא מזה ומזה, וצריכה גט מזה ומזה. ואינו לה כתבה ולא פרות ולא מזונות ולא בלאות, לא על זה ולא על זה. אם נטלה מזה ומזה, מחריר. והנולד ממזר מזה ומזה. ולא זה וזה מטמאין לה, ולא זה וזה זפאיין לא במצוותה ולא במעשהיה ידיה, ולא בהפרת גדריה. היתה בת ישראל, נסלה מון הכהנה, וכת לווי מון המערש, וכת כהן מון התרומה. ואינו יורשים של זה ויורשים של זה יורשים את כתבתה. ואם מתו, אחיו של זה ואחיו של זה חולצין ולא מבמין. רבי יוסי אומר, כתבתה על נכסיו בעלה הראשון. רבי אלעזר אומר, הראשון זפאי במצוותה ובמעשהיה ידיה, ובהפרת גדריה. ורבי שמעון אומר, בראתה או חלייתה מאהיו של ראשון פוטרת צרתה, ואינו הנולד ממונו ממזר. ואם נסת שלא בראשות, מפרת לחזר לו:

ב. גִּסְתָּה עַל פִּי בֵּית דִין, פִּצְאָ, וֶפֶטְוָרָה מִן הַקָּרְבָּן. לֹא גִּסְתָּה עַל פִּי בֵּית דִין, פִּצְאָ, וְחִכְתָּה בְּקָרְבָּנוּ. יִפְהָ כַּמְ בֵּית דִין, שֶׁפֶטְרָה מִן הַקָּרְבָּן. הַוּרְוָה בֵּית דִין לְפָנָיו, וְהַלְּכָה וְקַלְקָלָה, חִיכָת בְּקָרְבָּנוּ, שֶׁלֹא הַפִּירְוִיה אֶלָּא לְפָנָיו:

ג. הָאֲשָׁה שֶׁהָלַךְ בַּעַלְהָ וּבָנָה לְמִדְינָת הַיּוֹם, וּבָאוּ וְאָמְרוּ לָהּ, מַתָּ בַּעַלְהָ וְאַחֲרֵיכֶם מַתָּ בָנָה, וְגַשְׁתָּה, וְאַחֲרֵיכֶם, וְאָמְרוּ כֵּה לָהּ, חַלוֹף הַיּוֹם הַזָּבְרִים, פִּצְאָ, וְהַנְּלָדֶרֶת רָאשָׂוּ וְאַחֲרָוּ מִמְזָרָה. אָמְרוּ לָהּ, מַתָּ בָנָה וְאַחֲרֵיכֶם כֵּה מַתָּ בַּעַלְהָ, וְגַתְיְבָמָה, וְאָמְרוּ כֵּה לָהּ, חַלוֹף הַיּוֹם הַזָּבְרִים, פִּצְאָ, וְהַנְּלָדֶרֶת רָאשָׂוּ וְאַחֲרָוּ מִמְזָרָה. אָמְרוּ לָהּ, מַתָּ בַּעַלְהָ, וְגַשְׁתָּה, וְאַחֲרֵיכֶם מִמְזָרָה, וְהַאֲחָרָוּ אִינּוֹ מִמְזָרָה. אָמְרוּ לָהּ, מַתָּ בַּעַלְהָ, וְגַתְקְדִשָּׁה, וְאַחֲרֵיכֶם כֵּה בָּא בַּעַלְהָ, מִתְּרָתָה לְחֻזָּר לוֹ. אָמְרוּ לָהּ, מַתָּ בַּעַלְהָ, פִּי שְׁבַעַתְנוּ לָהּ אֲחָרָוּ גַּט, לֹא פִּסְלָה מִן הַפְּהַנְּגָה. אַתָּ זֹ דָרְשָׁ רְבִי אַלְעָזָר בָּנוּ מִתְּיָא, וְאֲשָׁה גְּרוּשָׁה מִאִישָׁה (וַיָּקָרָא כָא), וְלֹא מִאִישָׁ שְׁאִינּוֹ אִישָׁה:

ד. מֵי שֶׁהָלַכְתָּ אֲשָׁתוֹ לְמִדְינָת הַיּוֹם, וּבָאוּ וְאָמְרוּ לוֹ, מַתָּה אֲשָׁתָּה, וְגַשְׁתָּא אֶת אֲחֹתָה, וְאַחֲרֵיכֶם בָּאֶת אֲשָׁתוֹ, מִתְּרָתָה לְחֻזָּר לוֹ. הַוְאָ מִתְּרָתָה בְּקָרְזּוּבָה שְׁנִיה, וְשְׁנִיה מִתְּרָתָה בְּקָרְזּוּבָה. וְאִם מַתָּה רָאשָׂוֹנָה, מִתְּרָתָה בְּשְׁנִיה. אָמְרוּ לוֹ, מַתָּה אֲשָׁתָּה, וְגַשְׁתָּא אֶת אֲחֹתָה, וְאַחֲרֵיכֶם אָמְרוּ לוֹ, קִימָת הַיּוֹם, וִמְתָה, הַנְּלָדֶרֶת רָאשָׂוּ מִמְזָרָה, וְהַאֲחָרָוּ אִינּוֹ מִמְזָרָה.

רבי יוסי אומר, כל שפוסל על ידי אחרים, פוסל על ידי עצמו. וכל
שאין פוסל על ידי אחרים, אינו פוסל על ידי עצמו:

ה. אמרו לו, מטה אשפה, ונשא אחותה מאביה, מטה, ונשא
אחותה מאמה, מטה, ונשא אחותה מאביה, מטה, ונשא אחותה
מאמה, ונמצאו כלן קימות, מפר בראשונה, בשלישית, וב חמישית,
ופוטרות צורתיהם, ואסור בשניה וברבעית, ואין ביאת אחת מהן
פוטרת צורתה. ואם בא על השניה לאחר מיתה בראשונה, מפר
בשניה וברבעית, וпотרות צורתיהם, ואסור בשלשיות וב חמישית,
ול אין ביאת אחת מהן פוטרת צורתה:

ו. בן תשע שנים ביום אחד, הוא פוסל על ידי אחין, והאחים
פוסלים על ידו, אלא שהוא פוסל תחלה, והאחין פוסלים תחלה
וסופ. כיצד, בן תשע שנים ביום אחד שבא על יבמתו, פסל על ידי
אחין. באו עליך אחין, ועשו בה מאמר, נתנו גט או חלו, פסלו על
ידו:

ז. בן תשע שנים ביום אחד שבא על יבמתו, ולאחר כה בא עליך
אחיו שהוא בן תשע שנים ביום אחד, פסל על ידו. רבי שמואל
אומר, לא פסל:

ה. בְּנֵי תְּשׁׁוּעָתָנִים וַיּוֹם אֶחָד שָׁבָא עַל יְבָמָתוֹ, וַאֲחָר כֵּה בָּא עַל
אֶרְתָּה, פֶּסֶל עַל יְדֵי עַצְמוֹ. רַبִּי שְׁמַעוֹן אָמֵר, לֹא פֶסֶל. בְּנֵי תְּשׁׁׁוּעָתָנִים וַיּוֹם אֶחָד שָׁבָא עַל יְבָמָתוֹ, וַיָּת, חׂוֹלָצָת וְלֹא מִתְיַבְּמָת. נְשָׂא
אֲשָׂה וַיָּת, הַרְיִ זֹה פְּטוּרָה:

ט. בְּנֵי תְּשׁׁׁוּעָתָנִים וַיּוֹם אֶחָד שָׁבָא עַל יְבָמָתוֹ, וּמְשַׁהָגְדִיל נְשָׂא אֲשָׂה
אֶחָרֶת וַיָּת, אָמַן יְדֵע אֶת הַרְאָשׁוֹנָה מִשְׁהָגְדִיל, הַרְאָשׁוֹנָה חׂוֹלָצָת
וְלֹא מִתְיַבְּמָת, וְהַשְׁנִיה אוֹ חׂוֹלָצָת אוֹ מִתְיַבְּמָת. רַבִּי שְׁמַעוֹן אָמֵר,
מִינֶם לְאַיזו שִׁירָצָה, וְחוֹלִין לְשָׁנִיה. אֶחָד שֶׁהוּא בְּנֵי תְּשׁׁׁוּעָתָנִים וַיּוֹם
אֶחָד, וְאֶחָד שֶׁהוּא בְּנֵי עֲשָׂרִים שָׁנָה שֶׁלֹּא הָבִיא שְׁתִי שְׁעָרוֹת: